

NICK McDONELL

DO1SPRE2ECE

Traducere din limba engleză de
Alexandru-Ion Macovei

EDITURA ALLFA

TWELVE

Nick McDonell

Copyright © 2002 by Nick McDonell

DOISPREZECE

Nick McDonell

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McDONELL, NICK

Doisprezece / McDonell, Nick ; trad. : Alexandru-Ion
Macovei- București : ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-367-6

I. Macovei, Alexandru-Ion (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

De drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA** : Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție : Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi : comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare : Olimpia Novicov

Tehnoredactare : Niculina Ionescu

Corectură : Elena Georgescu

Design copertă : Alexandru Novac

*Vă rog să vă ridicați și să păstrăm un moment
de reculegere pentru elevii morți. Și vă rog
acum să păstrăm un moment de reculegere
pentru elevii care i-au ucis.*

1

Mike Albu' e deșirat și palid ca un fuior de fum.

Poartă blugi, un hanorac și-un palton albastru-închis de la *Brooks Brothers*, care atârnă pe el. Părul lui blond, aproape alb, e tuns scurt, urmându-i îndeaproape forma craniului. Mike Albu' e curat. N-a fumat o țigară în viața lui. N-a pus strop de alcool în gură, n-a tras niciodată dintr-un joint. Însă, deși n-a pornit decât de la o mărunță tranzacție de ocazie cu vărul lui, Charlie, Mike Albu' a ajuns un foarte bun traficant de droguri.

Mike Albu' a fost un elev bun, dar n-a mai dat pe la școală de șase luni și, cu toate că unii s-ar putea întreba ce mai învârte, nimănui nu pare să-i pese prea mult că și-a luat un an de pauză înainte de facultate. Poate chiar mai mult de-un an. Mike Albu' a văzut *American Beauty*, filmul ăla despre un puști care e dealer și-și cumpără echipamente video scumpe cu banii câștigați de pe urma drogurilor. Puștiul spune că, uneori, e atât de multă frumusețe în lume, încât pur și simplu n-o poți suporta. „Pe naiba“, își zice Mike Albu'.

Mike Albu' nu vede frumusețea din jur. El vede doar cartierul Upper East Side din Manhattan. Au trecut două zile de la Crăciun, toți puștani s-au întors acasă de pe la școlile lor particulare și fiecare are ceva bani de spart. Așa că el e ocupat cu drumuri până în Harlem, de unde-și ia marfa, apoi cu uncii și jumătăți și sferturi și muzică tare și case ticsite de lume, apoi alte ture, și puștani de la Hotchkiss și Andover și St. Paul și Deerfield, care vor cu toții să se drogheze și să le spună *cum a fost* altor puștani de la Dalton și Collegiate și Chapin și Riverdale, care au și ei povești – ale lor. Toate la fel, de fapt.

În perioada asta a anului orașul e oricum într-o totală debandadă, dar anul ăsta parcă mai mult ca niciodată. Madison Avenue e în plin șantier, iar pe Lexington sunt mai mulți boschetari decât

își amintește. Trotuarele sunt foarte aglomerate și e cu-atât mai rău cu cât e mai multă zăpadă, iar anul ăsta a nins din belșug. Când viscolește, pe unele străzi nu mai rămâne decât un șir lung de rahați de câine înghețați, înșirați pe dâra de beton dată cu sare. E frig încă de la Ziua Recunoștinței, extrem de frig, la televizor se spune că-i cea mai grea iarnă din ultimele decenii, dar pe Mike nu-l deranjează frigul.

Când s-a apucat Mike Albu' de traficul de droguri era vară și era cald și-a încercat să stea cât putea de mult fără să doarmă, ca un soi de experiment. Puștilor cărora le vindea marfă le părea deja extrem de tras la față și fioros, dar atunci, printr-a treia zi, când tricoul alb și blugii i se înnegriseră, de arăta ca un James Dean evadat dintr-o tabără de refugiați, iar ultimele ore se pierdeau în ceață și mașinile de pe stradă zburau pe lângă el atât de aproape, încât trecătorilor li se făcea inima cât un purice când îl vedeau, redusesse zgomotele orașului atât de mult, încât se simțea bine.

La intersecția dintre Lexington și strada 86, prietenul lui, Hunter, l-a văzut și l-a întrebat, Mike, te simți bine; când Mike Albu' s-a întors către el, avea o dâră de noroi pe față, iar ochii îi sticleau în lumina de neon a chioșcului cu sucuri și hotdog Papaya King. Mike Albu' i-a zâmbit și-a zis ia uite, pe urmă a rupt-o la fugă, gonind ca un dement, în sus, spre intersecția cu Park Avenue. Câțiva puști de la o școală particulară mergeau în aceeași direcție, iar când i-a depășit în trombă, unul a exclamat, suficient de tare ca să-l audă și Mike Albu', Uite cum fuge nebunu'! Mike a făcut stânga-mprejur și s-a întors hotărât spre ei, rostind la fiecare pas Nebunu, nebunu, nebunu, nebunu, copiii firește că s-au speriat, dar Mike Albu' nu i-a lăsat să se dezmeticească și s-a năpustit spre ei, făcându-i să se-mprăștie care-ncotro și să le piară orice poftă de distracție, apoi Mike Albu' a-nceput să latre și să schelălăie la ei și-au luat-o cu toții la sănătoasa. Și tot așa, lătrând și urlând, Mike Albu' după ei și Hunter după el, până când, după alte câteva străzi, Mike Albu' i-a lăsat în plata Domnului. Într-un final, după ce a parlamentat cu taximetristul și i-a plătit cursa în avans, Hunter a reușit să-l urce pe Mike Albu'

într-o mașină. Șoferul era nervos și nu l-a slăbit o clipă, urmărindu-l pe Mike Albu' tot drumul cu privirea în oglinda retrovizoare. Mike Albu' își scosese capul pe fereastră și se uita fix la trecători. Când a ajuns acasă și s-a prăbușit în pat îmbrăcat și-ncălțat, ultimul gând care i-a trecut prin minte înaintea s-adoarmă a fost De ce nu? Stătuse treaz trei zile încheiate.

Mike Albu' coboară dintr-un taxi la intersecția dintre strada 76 și Park Avenue. Ca de fiecare dată, se uită la indicativul taxiului și-l memorează, în eventualitatea c-ar uita ceva în mașină: 1F17. Evident, asta nu s-a întâmplat niciodată. Pe Park Avenue, copacii și tufișurile sunt împânziți cu instalații de Crăciun, suport excelent pentru zăpadă, așa că țurțuri lungi atârnă pe crengi. Seara, când se aprind luminile, copacii dispar aproape cu totul printre becuri, iar punctele imateriale de lumină trasează constelații neregulate în aerul întunecat. Se înnoptează deja, și Mike Albu' își amintește de-o noapte, cu mulți ani în urmă, când mama lui încă trăia și, așezată pe marginea patului, l-a învelit mai bine în plapumă și i-a vorbit despre teoria haosului. Mike Albu' își amintește povestea cuvânt cu cuvânt. I-a spus că dacă un fluture murea deasupra unui câmp din Brazilia și, în căderea lui, făcea un șoarece să se dea la o parte sau un firicel de iarbă să se-ndoaie, atunci totul s-ar putea schimba aici, la mii și mii de kilometri depărtare.

— Cum vine asta? o-ntrebase el.

— Păi, dacă se-ntâmplă un lucru care schimbă un altul, atunci lucrul ăsta din urmă schimbă la rândul lui ceva, nu? Și schimbarea asta ar putea să facă înconjurul lumii și s-ajungă chiar aici, la tine în pat, zisese ea, pișcându-l de nas. Tot un fluture să fi făcut asta?

— Da' fluturele a murit? îi replicase el.

Luminile de pe Park Avenue se aprind dintr-o dată. Mike își simte telefonul vibrând din nou.

Douăzeci de străzi mai sus, la sala de sport din cartier, e una din serile „pentru tineri“. Toți băieții care vin să joace baschet poartă bandane și ghete Jordan, și toți sunt negri. Din când în când însă mai apar și doi puști albi. Cel mai vânos dintre ei are un metru optzeci și sare cel mai bine dintre toți, dar nu știe deloc să dribleze. Îl cheamă Hunter McCulloch, aleargă mult și, uneori, mai nimerește și coșul, așa că ajunge să și joace. În urmă cu vreo doi ani, când venise prima oară aici cu Mike Albu', Hunter habar n-avea cum merg lucrurile la sală. Toți își spuneau între ei *cioară*, și cea mai mare parte a conversațiilor se desfășurau atât de rapid încât el nu era în stare să țină pasul. Negreza, cum îi spunea Mike, chiar exista. Acum însă Hunter s-a obișnuit și, chiar dacă tot nu folosește cuvântul *cioară*, știe care-i *șmenu'*. Iar în seara asta, *șmenu'* e următorul.

Nana e cel mai bun dribler de pe teren. Rapid, puternic și de culoarea cărbunelui sub maieul lui alb, joacă într-un meci la un panou, pe care Hunter îl urmărește de pe margine. Jerry Prăjină, singurul puști alb în afară de Hunter, este pivotul echipei adverse. Când Nana sare, gata să arunce la coș, Jerry îl doboară. Nana se ridică de jos, mitraliază ceva ce Hunter nu pricepe întru totul despre faptul că-l doare gâtul și părăsește terenul. Urcă scara în spirală ce duce la mezanin și se așază pe ultima treaptă, de unde nu poate fi văzut de cei de jos. Coechipierii lui îi strigă că știu că-i acolo, *cioară*, și să facă bine să-și miște curu' jos și să joace. Nana nu le dă atenție, așa că Hunter îi ia locul. Seara e pe sfârșite și nu mai e aproape nimeni la rând, în afara unui portorician scund, pe nume Arturo, care, oricum, mai mult a stat pe bancă.

Hunter se descurcă destul de bine, dar jocul se oprește din nou când Nana coboară și-și cere locul înapoi:

— Gata, mă bag!

— Ce? exclamă Hunter. Încă de când a venit prima oară la sală s-a străduit să nu creeze probleme, ba uneori chiar și-a cerut scuze când a faultat sau a ratat câte-un coș. Nimeni altcineva nu-și mai cerea scuze, dar Hunter era un tip simpatic, căruia-i ieșeau coșurile cu panoul, așa că nimeni nu i-o lua în nume de rău.

— Am zis, lasă-mă-n pula mea la locu' meu!

— OK. Hunter ridică din umeri și se dă la o parte, gata să iasă de pe teren. Ceilalți se uită lung unul la altul. Nu-i deloc mișto ce se întâmplă.

— Hei, omule, nu-l lăsa să facă asta, zice tipul care l-a rugat pe Hunter să-i ia locul lui Nana. El a plecat. E jocul tău.

— Nee, e OK.

— Nu, omule, nu trebuie să ieși, el a plecat. Tu jucai, așa că stai.

— Ce-ai zis? sare Nana.

— Am zis c-ar trebui să rămână. Tu ai plecat. Intri la următoru'.

— Nu, eu intru, se bagă și Arturo.

— Gura, Arturo, i se răspunde în cor.

Hunter își zice că toată lumea învață să facă compromisuri. Asta, poate la ora de istorie, unde a învățat despre Henry Clay, Marele Conciliator. Dar Clay n-a jucat niciodată aici, la sala de cartier.

— Nana, hai, fă pași! Hunter e cioroiu' meu, zice un alt puști de culoare și bate pumnul cu Hunter. Toți râd, în afară de Nana, care se enervează și-ncepe să i se bage-n față lui Hunter. Hunter habar n-are ce să facă. Se dă-napoi. Ceilalți stau și privesc. Arturo se ridică și-ncepe să strige *bătaie*, agitând spiritele. Nana îl beștelește deja de toți sfinții și părinții.

Hunter e un puști destul de musculos. Nu-i solid ca un taur, dar are o forță fluidă, bine repartizată în tendoane și mușchi. Așa că atunci când, într-un final, îl lovește pe Nana, acesta e zdrcinat bine. Dacă descompui lovitura ca la reluările cu încetitorul, vezi cum falca i se deplasează în lateral odată cu pumnul. Privită cadru cu cadru, îți îngheață sângele în vine, e mai nasoaă decât orice au văzut puștii până acum. Toți se strâmbă la pocnitura zdravănă a pumnului în carne.

Hunter n-a lovit primul, bineînțeles, el doar a reacționat. Încercând să scape de Nana, a dat câteva ture bune de teren înaintea de-a fi încolțit, a se întoarce pe călcâie și a-și descărca tunul. După care zice imediat:

— Ești OK, omule? N-am vrut să te lovesc, da' trebuie să te calmezi. Și-apoi, când Nana lovește din nou și e nevoit să se ferească: La naiba. Nana îi trage un cot în ureche, făcându-l să se clatine. În clipa aia, înțelege dintr-odată că Nana a luat-o în serios. Nana îl atacă și reușește să-i bage un genunchi în dinți. Când se prăbușesc încleștați la pământ, sângele sare în toate părțile, mănjindu-i pe-amândoi.

Nimeni nu știe ce să facă. Asta-i o bătaie adevărată și, cu toate că toată lumea povestește că a fost înjunghiat unu' aici chiar vara trecută, nimeni nu se bate la sală. Până la urmă, după ce se tăvălesc o vreme pe podea, ceilalți reușesc să-i despartă. Lui Hunter i-a sărit muștarul și sângerează și el acum. Nana țipă, iar sala e mai gălăgioasă ca niciodată. Lui Arturo i se pare cea mai mișto chestie pe care-a văzut-o vreodată, așa că se duce la Hunter și-i spune să-l mai căpăcească nițel pe cioroi. Hunter îi zice să dispară dracu'. Nana îl întreabă dacă nu vrea și el câteva. Arturo nu vrea, dar când se-ntoarce să plece, îi aruncă lui Hunter că-i un pui de găină. Hunter își iese din minți. E deja prea mult. Așa că pune mâna pe-o minge de baschet și-o aruncă cu toată puterea în capul lui Arturo, care se prăvălește drept în nas. Nana zice mă cac în rahatu' ăsta și se duce să-și ia lucrurile. Arturo aruncă mingea înapoi, dar fără vlagă. Nu vrea să se pună de-adevăratelea cu Hunter, că doar a văzut și el ce s-a-ntâmplat.

Plin de sânge, Nana pleacă fără să-i arunce vreo privire lui Hunter, care-l urmărește îndepărtându-se. Și el e plin de sânge. Nici măcar nu știe foarte bine ce s-a întâmplat.

Când intră în clădirea sălii de sport, Mike Albu' mai că se ciocnește de un puști de culoare, solid, un cunoscut din cartier, care se grăbește să coboare scările. Mike Albu' se uită după el, întrebându-se de ce e plin de sânge. Înăuntru îl zărește pe Hunter aruncând la coș de unul singur în capătul celălalt al sălii. Nu l-a mai văzut pe Hunter din septembrie, dar se știe de-o grămadă de vreme. Au făcut gimnaziul împreună, purtând zi de zi aceleași cravate și sacouri albastre. Odată, au fost într-o excursie cu clasa în Central Park și toți oamenii pe lângă care treceau îi strigau „cercul poeților dispăruți“. Lui Mike i-a plăcut excursia. A fost ca un curs experimental; s-au așezat pe-o bancă undeva și, timp de câteva minute, s-au uitat bine la tot ce era în jur. N-au zis nimic, doar au privit, încercând să se relaxeze și să vadă lucrurile un pic mai clar. Iar Mike Albu' s-a uitat la colegii lui și și-a zis: „Recunoaște – nu suntem decât niște puști de gimnaziu îmbrăcați ca niște bancheri.“ Hunter înțelesese. Mike Albu' vede că Hunter e plin de sânge încă de la jumătatea sălii:

— Hunter.

— Hei, Mike, îți vine să crezi rahatu' ăsta? zice Hunter, întorcându-se și aruncându-i mingea: Unu la unu?

Mike Albu' o prinde:

— Nu mai joc.

— Glumești.

— Te-ai bătut cu puștiu' ăla? întrebă Mike Albu' aruncându-i mingea înapoi.

— Nana? E total sonat.

— Cum merge școala?

— La fel. Tot cu șmenuri?

Mike Albu' ridică din umeri.

— Te-ai îmbogățit?

— Îți fac cinste cu niște haleală.

În timp ce ies, Hunter îi spune:

— Am citit undeva că aici, la New York, poți să supraviețuiești chiar și-atunci când ești complet pe drojdie, pentru că-i atât de multă mâncare aruncată pur și simplu pe stradă, că-i aproape imposibil să mori de foame.

— Mai trebuie să și vrei să mănânci.

La nici câțiva metri de sală e un McDonald's. Hunter și Mike Albu' stau la fereastră. Afară începe din nou să ningă. Zăpada e udă și grea, și se lipește de geamurile de plastic, pe care se prelinge încet, încetșoșând farurile mașinilor care se îndreaptă spre centru. Hunter îl întreabă pe Mike Albu' dacă se gândește să meargă la facultate.

— Poate.

— Adică?

— Adică poate.

— Vine întâi ianuarie, omule. Dacă nu ești înscris pân' atunci, ești futut.

— Anu' trecut am amânat, așa că pot să le spun ce fac până-n mai.

— Taică-miu zice că dacă nu intru la Harvard, trebuie să merg la Dartmouth.

— El acolo a fost, nu?

— Bunică-miu le-a făcut laboratorul.

— Păi, du-te la Harvard, c-o să fii și cu Warren.

Warren e cel mai bun prieten al lor din liceu. E în același an cu Mike Albu'.

— Vezi? Chiar așa, zice Hunter.

— Chiar așa ce?

— Warren a intrat la Harvard. Crezi că tu n-ai fi în stare să le rupi gura acolo? Haide, am fi toți trei împreună, ca pe vremuri. Hunter râde: Ai fi în același an cu mine.

— Mda, exact ce-mi doresc. Ca pe vremuri. Mike își simte mobilul vibrând în buzunar. Trebuie să fie puștiul cu petrecerea de pe strada 90, dincolo de Fifth Avenue. Tre' s-o șterg.